

νίου δαῖδος. Σε προσκαλῶ μολοῦτοῦτο, εἶπεν, εἰς εὐ-
ωχίαν, ὅπου θέλωσι παρευεθῆν οἱ συγγενεῖς μου καὶ
οἱ καλλίτεροί μου φίλοι, διὸ ἐλπίζω διὸ θέλομεν εὐθυ-
μήσειν ἐξήκετα. Ὁ Σιμωνίδης φάσθηθεις φαίνεται μή-
πως πρὸς τοὺς ἄλλοις ἀπολέση καὶ τὸ τρίτον, τὴν
προαιρετικὴν προσφορὰν τοῦ ἀθλητοῦ συγκατένευσεν.
Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐωχίας, τῶν ὑπηρετῶν τις δρα-
μῶν εἰδοποιεῖ τὴν Σιμωνίδην ὅτι τὸν ζητοῦσι δύο
ἄγνωστοι ἐκτὸς τῆς θύρας. Ὁ Σιμωνίδης ἐξίερχεται.
Καὶ ἐν τῷ οἱ συνδιαιτομένης καταβροχθίζουσι χωρὶς νὰ
χάσωσιν οὐδὲ στιγμήν, οἱ ἄγνωστοι εὐγνωμονοῦν τὸν
Ποικτήν, καὶ πρὸς ἀταμοῦσιν τὸν εἰδοποιοῦσιν ὅτι
ἡ οἰκία ὀνονοῦσιν κατακρημνίζεται. Ὁ στύλος ἐπὶ τοῦ
ὀποῖου ἐστηρίζετο ἡ στέγη τῆς οἰκίας θρῦνεται ἡ
στέγη καταπίπτει ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ συντρίβει
παραφίδας καὶ λαγήρους· οἱ οἰνοχοοὶ λαμβάνουσι τὴν
αὐτὴν ὁ τύγην, ἀληθῆς μας συντρίβεται τὸν πόδι, καὶ
οἱ προσκεκλημένοι δισκορπίζονται, οἱ πλείστοι ἤκρο-
τηριασμένοι. Ἡ φῆλη ἐκοινοποίησε πᾶσα τὰ συμ-
βῆν, τὸ ὅποιον παντοῦ θεωρήθη ὡς θεῖα ἐκδικητικὴ
διὰ τὴν πρὸς τὸν Σιμωνίδην ἀδικίαν καὶ τὴν πρὸς
τοὺς θεοὺς ἀσέβειαν τοῦ ἀθλητοῦ μας.

Οὕτως ὁ θεὸς ἀνταμείβει τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀδι-
κίαν καὶ μάλιστα τὴν γινομένην περὶ τῆς Μούσης,
τῶν ὀποῖων τὴν ἔξιν δὲν πρέπει νὰ ἐξευτελιζῶσιν
οἱ ὀπαδοὶ των, ἀλλὰ νὰ ἀνταλλαζῶσιν μὲ τοὺς πλου-
σίους τὴν χάριν ἀντὶ χάριτος. Τῷ κειρῷ ἐκείνῳ ὁ Ὀ-
λυμπος καὶ ὁ Παρνασσὸς ἦσαν ἀδελφοὶ καὶ φίλοι.

K. I.

Οἱ ἰππῶται.

Τὸ ἔντιμον τοῦτο ἀξίωμα ἔχει τὴν καταγω-
γὴν του ἀπὸ τὴν γῶραν τῆς Γερμανίας. Ἐάν τις
διατρέξῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου τούτου εὐρίσκει ὅτι
οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἔξω κατ' ἀρχὰς διεσπαρμένοι τῇ
δε κακείσε, καὶ ἐλεύθεροι παντὸς πολιτικοῦ ζυγοῦ·
ὅτι μία γῶρα οἰκουμένη ὑπὸ ταιούτων σποραδῶν
οἰκογενειῶν ἦτον ἡ μόνη Πολιτεία των, τῆς ὀποίας οἱ
πρόκριτοι ἐκκλησιάζοντες καθ' ὡρισμένης ἡμέρας ἐδι-
καζον τὰς διαφορὰς τῶν ἄλλων ὑπὸ τὴν Προεδρίαν
Γέροντός τινος ὀνομαζομένου Γράφου (Graf). Ἡ Κυρι-
ωτέρα ἐνασχόλησις τῆς ζωῆς των ἦτον ὁ πόλεμος, ὅ-
στις ὅμως σπανίως συνέβαιεν ἐπιτοπίως, διότι ἡ
ταπεινὴ καὶ ἀσήμαντος πολιτικὴ των καὶ ὁ ἰδιότρο-
πος χαρακὴρ των δὲν εἴλκευ ἐνταῦθα ξενου, ἡγεμό-
νος ἐπὶ σκοπῷ πολέμου ἢ κατακτήσεων, ὡς τοῦτο
συνέβαιεν τότε συνεχῶς εἰς πολλὰς ἄλλας γῶρας. Διὸ
πολλοὶ φεύγοντες τὴν ἀπὸ τῆς ἡρεμίας τοῦ βίου, ἠνόητο
μὲ ἡγεμόνα τινὰ εὐγενῆ καὶ ἔνδοξον περὶ τὰ πολεμι-
κά, μετὰ τοῦ ὀποῖου συνεμάχοντο πρὸς κατάκτησιν
ξένων γῶρων, πολλάκις δὲ καὶ οὗτων τῶν ὀμοφύ-
λων των. Ταιούτων Συμμαχίαι καὶ ἐνώσεις ἀφορῶσαι

κατ' ἀρχὰς μὲν ἰδιωτικὰς, ὕστερον δὲ κοινὰς ὡφελείας
περιβάλλουσι τὸν ἀρχαῖον χαρακτῆρα τῶν Γερμανῶν,
ἐπὶ τοῦ ὀποῖου βασίζεται ἡ μετὰ ταῦτα Πολιτικὴ
Σύνταξις τούτων. ἐν τῷ μεταξύ τούτου ἤρξατο προϊ-
μῶς καὶ ἡ διὰ τῶν ἵππων πολεμικὴ ἤτις τοσούτον
συντελεστικὴ πρὸς τὸν σκοπὸν των ἐράνη, ὥστε βαθ-
μῶδον κατήντησε τὸ ἐξαιρετικώτερον καὶ εὐγενέστερον
γυμνασιον τῶν νέων, τὸ ὀποῖον διὰ νὰ μάθωσιν ἐν-
τελῶς ἀπεστέλλοντο εἰς ξένον Ἰππότην, ὑπὸ τὸν ὀ-
ποῖον ὑπηρετοῦντες, ἱκανὸν χρόνον, προεβιάζοντο ἀ-
κολούθως εἰς τὸ Τάγμα τοῦ ἰππότη, τὸ ὀποῖον ἡ πρόοδος
τῆς τέχνης ἀνεδείξεν. Ὁ προβιβασμὸς οὕτως γινόμενος
μὲ πανηγυρικὴν πομπήν, καὶ τελούμενος συνήθως
εἰς μεγάλας Αὐλὰς καὶ εἰς αὐλικὰς ἐορτὰς ἐὼπιον
λαμπροῦ συλλόγου ἡγεμόνων, ἱερέων καὶ εὐγενῶν ἦτον
ἰσχυρὰ αἰτία φιλοτιμίας διὰ τοὺς νέους. Παλλὰκις
ἐτελείτο εἰς τὸν Νάον μετὰ προηγουμένην λειτουργίαν,
μετὰ τὴν ὀποῖαν οἱ ἱερεῖς ἐλάμβανον πλουσιώτατα
δῶρα, ὅσας οἱ προβιβασμὸς ἀπέβλεπεν ἔξω καὶ ὑ-
ψηλὰ Ἰποκείμενα. Τὴν τελετὴν ταύτην ἠκολούθει
λαμπρὰ εὐωχία, ὅπου παρεβίβαντο συνήθως οἱ συγ-
γενεῖς τοῦ προβιβασθέντος καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἥρωες Ἰπ-
πῶται. Ἐπειδὴ δὲ ἕκαστος Ἰππότης ὑψηλοῦ βαθμοῦ
προβιβαζόμενος ἠδύνατο νὰ ἀναδείξῃ αὐτῆμερον καὶ
ἄλλους προγυμνασμένους ἠδύνατο καὶ πᾶς γηραιὸς Ἰπ-
πότης εὐδύνατο νὰ κέρη τοῦτο μετὰ πόλεμον ἀρτίως
γενόμενον εἰς νέους ἀνδρείως πολεμήσαντας, διὰ τοῦ-
το ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐγίνετο ἡμέρα πανοδήμου ἐορτῆς
καὶ εὐωχίας κατὰ τὴν πόλιν ἐκείνην. Ἡ μάθησις τῆς Ἰπ-
ποτικῆς περικοσμουμένη διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς
δικαιοσύνης, τῆς πραότητος, τῆς φειδῶς τῶν ἀσθενῶν,
τῆς προστασίας τῶν καταβληθμένων καὶ μάλιστα
χριστιανῶν, καθήκοντα γενικῶς τοῦ χριστιανοῦ Ἰππό-
του, ὑπῆρξαν τὰ ἀρχέγονα αἰτία τῶν σταυροφορι-
κῶν πολέμων, τοὺς ὀποῖους ἤρχισαν καὶ ἐτελείωσαν
οἱ Ἰππῶται. ἐντεῦθεν ὁ βαθμὸς τοῦ Ἰππότη, τὸν ὀ-
ποῖον ἄλλοτε ἐλάμβανον οἱ ἀνδρείοι πολεμισταὶ χωρὶς
διακρίσεως βαθμοῦ ἢ γένους, ἤρκει μόνον νὰ εἶναι
ἐλεύθεροι πολῖται, περιορίσθη ἔπειτα εἰς πολιτικὴν ἀπ-
ξίωμα διδόμενον καὶ ἕως τὴν σήμερον εἰς ὑποκειμε-
να κατέγοντα τὴν μεταξύ ὑψηλοτέρων καὶ κατωτέ-
ρων εὐγενῶν θέσιν.

Ἄξιοπεριέργως εἶναι ὁ τρόπος διὸ οὐ προσεφέροντο
οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος Ἰππῶται πρὸς τὸ γυναικῆιον φύ-
λον. Ἀντιθετος ὧν τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησι καὶ
Ῥωμαίοις περὶ γυναικῶν φρονήματος ἀνύψου μὲν
ταῦτα· εἰς ὑψηλότατον βυθὸν τιμῆς, ἐταπεινοῦ δὲ
τὸν ἄνδρα μέχρι δουλείας. Ἡ ἐξ οικείας Π. Χ. ἐκλογῆς
τοῦ Ἰππότη μελλόνυμφος γυνὴ ἐπρόσταττεν αὐτὸν
νὰ ἐκτελέσῃ διαφόρους ἀθλοὺς, καὶ τοὺς ὀποῖους οὐ-
τος ὡφείλε νὰ ἐκτελέσῃ, ὡς ἄλλος Ἡρακλῆς, ὡς ἀ-
πόδειξις τοῦ πρὸς αὐτὴν θερμῷ καὶ εὐκρινεῖς ἐρω-
τός του. Ἀφοῦ δὲ μετὰ τοὺς ἀθλοὺς τούτους ἤξιου-
το τοῦ ποθομένου, ὡφείλε νὰ φέρῃ περὶ τὸν τράχη-
λόν του ἐξηρητημένην τὴν εἰκόνα αὐτῆς, ἀντιδιδούσης
καὶ τούτης κατ' ἀμοιβὴν ὡς δῶγμα τῆς πρὸς αὐ-
τὸν εὐνοίας τῆς ζώνης ἢ δακτύλιον, ἢ ἄλλο τι ἱερε-
γασμένον διὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς χειρῶν. Ἐκστρατεῖα

ων δὲ, ἢ ἄλλως εἰς δημόσιον ἔξερχόμενος ἀγῶνα ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς λόγον ἓνα, τὸν ὁποῖον ὤφειλεν ὡς σύνθημα νὰ προφέρει εἰς πᾶσαν ὥραν καὶ μάλιστα κινδύνου. Τὸν περιέβαλλε δὲ καὶ ἰδίαις χειρσὶ τὸν ὄπλισμόν, παρειασχομένη καὶ αὐτὴ πολλὰ εἰς τοὺς ἀγῶνας. Δηγούνται οἱ Ἰππῆταις τις ἀπῆλλέ ποτε εἰς Παρισίους περιτειλιγμένος μακρὰν ἄλυσιν περὶ τοὺς βραχίονας καὶ τὰ σκέλη, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέθη εἰς τὴν ἐρωμένην του νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ πέντε ἔτη, ἂν ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δὲν ἤθελε νικηθῇ ὑπὸ τι ος ἀνδρωτέρου Ἰππότου. Ἐπρόκαλεσε λοιπὸν διὰ κήρυκος εἰς ἀγῶνα πάντα Γάλλον ἰππότην, τοὺς ὁποῖους πάντας καθ' ἓνα νίκησε, πλὴν τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοῦ Σαιντρέως· οὗτος προσταχθεὶς ἀπὸ τῆς Δεσποίνης του ν' ἀγωνισθῇ, καὶ νικήσας ἐκείνῳ εἰς πᾶν εἶδος ἀγῶνος, τὸν ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμά του. Ἄλλος τις διδαχθεὶς ὑπὸ τῆς ἐρωμένης του ἵνα φέρῃ πρὸς αὐτὴν τὰς εἰκόνας τριακοντα ὥραιων νεοανιδῶν, τῶν ὁποίων τοὺς Ἰππῆτας νὰ νικήσῃ, περιέλθει ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, καὶ νικήσας εὐτυχῶς τὸν ὄρισμένον ἀριθμὸν Ἰπποτῶν συνήθρῃσε τὰς εἰκόνας τῶν ἐρωμένων αὐτῶν, φερούσας καὶ τὸ ὄνομα ἐκάστης, καὶ ἐλθὼν τὰς κατέθεσε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Δεσποίνης του. Ἀποτέλεσμα τούτων ὑπῆρξεν εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους ὁ μέγας καὶ ὑπερβολικὸς ἔρωσις τῶν Γάλλων καὶ Γερμανῶν, ὃς τις ἀπὸ σεμποῦ καὶ ἐγχερατοῦς μεταβλήθει εἰς ἄσπερνον καὶ ἀκαρτῆ, καὶ μετὰ τῆς ψώρας τῆς πολυτελείας μεταβὰς καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀπὸ τῆς Ἀσίας ἔκαμε γῆρας εἰς τὸν πηθικισμόν, ἐξαιτίας προόδου. Εἴθε οἱ ἄλλοι ἀπορρόητοι τῶν Εὐρωπαϊκῶν κήρυκαί τῆς Ἀνατολῆς; νὰ ἐξωστράκιζον μακρὰν τῆς κωνωνίας τῶν τα δύο ταῦτα τεκνα τῆς κακίας, ἄτινα ὡς σκόληξ γυνοῦσιν κατατιτρώσκουσιν ὑγίαν καὶ θαλάσσιον, πρῶτα καταφέροντα τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν τάφον. Κ. Ι.

ΕΥΔΟΚΙΑΣ.

Εὐδοκίας, *Eudokia*, *Eudokias*. Ἐλέγετο ἐπὶ τῶν ἡμετέρων Ἀυτοκρατόρων, ἔχουσα τὸνομα πιθανῶς ἀπὸ Εὐδοκίας, τῆς Ἀθηναίας, γυναικὸς Θεοδοσίου τοῦ Νεωτέρου, ἢ νῦν λεγομένη Ὀλωμανιστὶ *Τοκάτ*, πόλις τῆς Καπαδοκίας παρα τὸν Ἰνν ποταμὸν καὶ ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῆς ἐκ Χρυσουπόλεως εἰς Θεοδοσιούπολιν [Ἐρζερούμ], ἀπέχουσα ὀλίγον ἀπὸ Νεοκαισαρείας. Τινὲς ὑπέθεσαν, ὅτι τὸ νῦν *Τοκάτ* εἶναι τὸ τῶν Βυζαντινῶν Θώκατον. Ἀλλὰ τί παράδοξον, ἴαν το ὄ γένηται τ εἰς τὸ στόμα τῶν Ὀλωμανῶν, οἵτινες ἐκτὸς τῆς παραπροφορᾶς ταύτης τῶν συμφῶνων καὶ τῶν φωνηέντων, ἀπέκοψαν πολλάκις καὶ ὅλα κλήρους συλλαβῆς τῶν Ἑλληνικῶν τοπικῶν ὀνομάτων, ὡς εἰς τὸ Ἰκόνιον, Τακίβιζα, Μοφουεσία κτλ, τὰ ὁποῖα οἱ Ὀλωμανοὶ προφέρουσι Κόνια, Κέβιζε, Μουσις κτλ. Ἐνδέχεται λοιπὸν καὶ τὸ ὄνομα *Τοκάτ* νὰ ἔγινεν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ Εὐδοκίας, ἤτοι *Εὐδοκεάδος*, *Τοκιάτ*, *Τοκάτ*,

Τὰ τελεῖτερα καὶ ἀκριβέτερα περὶ τῆς πόλεως ταύτης ἱστορικὰ τε καὶ γεωγραφικὰ παραλείπομεν εἰς τοὺς λόγιους τῶν Καπαδοκίων, καὶ τῶν Βυζαντινῶν, οἵτινες ἀναγινώσκοντες ἐπιμελῶς τοὺς λεγομένους Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς καὶ τὰς κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν πεποιηθήσεις τῶν Νεωτέρων δύνανται καὶ οφείλουσιν νὰ δημοσιεύωσι πρὸς γνῶσιν πάντων τὰς ἀναγκαίαις ἱστορικῆς καὶ γεωγραφικῆς πληροφορίας καὶ εἰκασίας ἢ πικρατηρήσεις περὶ ἐκάστου μέρους τῶν κεντρικῶν μάλιστα ἐπαρχιῶν τῆς Μικρασίας, ὅπου ὑπάρχουσι πολλαὶ χριστιανικαὶ κοινότητες προημελημέναι καὶ λειψανδρῶσαι, καὶ ὅπου ἔχει τὸ Γένος πολλὴν καὶ ποικίλην ὠφέλειαν ἔντε τῶ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, ἐπειδὴ, ὡς εἶπομεν πολλάκις, ὁ τόπος οὗτος περὶ ἰερόμενος ἐκ τριῶν πλευρῶν ὑπὸ θαλάσσης καὶ ἐκ δύο ὑπὸ νησῶν, ὑπάρχει ἑκπαλαί, ὡς καὶ τὸ Βυζάντιον. κοινὴ ἀγορὰ καὶ τροφὸς τοῦ ἔθνους. Διὰ ταῦτα προσέει, καθὼς καὶ πᾶσαν ἄλλην συγγραφὴν, ἐσύμφερε νὰ ὑπάρχωιν ἐν Βυζαντίῳ καὶ Σμύρνῃ τοὺλάχιστον πλουσίαι Βιβλιοθήκαι, περιεχούσαι πρὸ πάντων τ' ἀναγκαῖα συγγράμματα τῆς ἑθνικῆς ἡμῶν φιλολογίας, πάλαι καὶ νεότερα καὶ οἰαοδήποτε ὕλης.

Περὶ τοῦ *Τοκατίου* γράφομεν τινὰ, ὅτι τόσον διὰ τὴν ἀξιολογότητα τῆς ἐν αὐτῷ ἐμπορίας, ἢ ὅπια μεγάλη οὖσα πρότερον καὶ ποικίλη, ὀλιγόστευεν ἐπαισθητῶς ἐκ τινος χρόνου, ἀλλὰ τὸ πλέον διότι αὐτοῦ κατὰ τὸ πρῶτον ἐδοξεί οἱ Νεοκαισαρείας μητροπολίτης, ἐκκλησιαστικῆς μεγάλης ἐπαρχίας, εἰς ἣν ὑπάρχοντα καὶ πολλὰ παρὰ εἰ τοῦ Πόντου πόλεις ἢ γῶραι, οἶον Θεμισκίρα, Ἰασόνιον, Οἰνὴ [Ὀύνια], Φαδιάνη [Βιτισκὰ καὶ Φάτσα] κτλ. Δεύτερον δὲ, διότι ὁ νῦν μητροπολίτης κύριος Ἀσύνιος, τὴν πατρίδα Καισαρεῖς, ἀνηρ λόγιος, φιλόσοφος, καὶ δραστήριος, θέλει ἐπιμεληθῆ ἀναμφιβόλως τὴν κοινὴν ὠφέλειαν τῆς ἐπαρχίας κατὰ τὰς προσδοκίας τῶν Χριστιανῶν, συνιστῶν ἐν αὐτῇ παιδείαν, χρησιμοθησαν μετ' εὐσεβείας καὶ φίλεργα καὶ φιλόκοινα ἦθη καὶ τὴν κτήσιν καὶ ἐπιμέλειαν τῆς γῆς καὶ τῶν τοπικῶν τεχνῶν.

Ἡ πόλις Εὐδοκίας [*Τοκάτ*] κείται κατὰ τοῦ πρόποδας τοῦ ὄρους *Αἰθρου*, πρὸς τὴν ἐξόδον τινὸς αὐτόθι στενοῦ καὶ παρα τὸ ποτάμιον τὸν *Σάρον*, γινόμενον εἰς τὸν Ἰνν [*Γεσίλμαρὰν*]. Περιέχει δὲ σήμερον μόλις 300 οἰκογενεῖας Γραικικῆς, τεχνιτῶν, γεωπόνων, κτηματιῶν, καὶ ἐμπόρων, καὶ σχολεῖον κοινῶν γραμμάτων καὶ ἄλλο φιλολογικόν, ἀμελημένον, καὶ Ἐκκλησιᾶν μίαν, ὀπωροῦν καλῶν, τὸν Ἄγιον Νικόλαον. Οἱ Ἀρμένιοι αὐτοῦ εἶαι σχεδὸν πενταπλάσιοι τῶν Γραικῶν, οἱ δὲ Ὀλωμανοὶ εἴτι πλείονες.

Οἱ Εὐδοκιανοὶ ὁμογενεῖς ἡμῶν καὶ οἱ πησιῶν Νεοκαισαρεῖς, ἀμελήσαντες τὰ γράμματα χλευάζοντα ὡς ἀπαίδευτοι καὶ ἀγροῖκοι, μὴ αὐξανόμενοι οὔτε κατ' ἀριθμὸν οὔτε κατὰ πλοῦτον, ἀλλὰ ἐξ ἐναντίας ἐλαττούμενοι δυστυχῶς. Εἶναι λοιπὸν χρέος πρὸ πάντων τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου νὰ δώσωσι τὴν πρώτην ἀφορμὴν πρὸς πᾶσαν βελτίωσιν ἰδίως δὲ οἱ πρόκριτοι τῶν Εὐδοκιανῶν Γραικῶν ἄς ἐπιμεληθῶσι νὰ κτίσωσι καὶ συστήσωσι καλῶς προηρισμένον ἐν Σχολεῖον κορασιῶν κατὰ τὸ ἀξίειπαινον